

Wilfried Suvaal

De moord in G-mineur

een WALBRAM SPIJS mysterie

Wilfried Suvaal

De moord in G-mineur

een WALBRAM SPIJS mysterie

ONLINE UITGEVERIJ
de Gewilde Vrede

© 2025 de Gewilde Vrede

Online publicatiedatum: 1 november 2025

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Eerder verschenen in deze serie:

De supermoord
Moord in het stadhuis
Bloed aan de doelpaal
Een kerstraadsel voor Walbram Spijs
De twee nichtjes en hun dode tante
Misdadige advertenties
Tragiek in de biechtstoel
Het geheim van Belsazar

Lombertus Bolbaard aanschouwde de tred van de hem zo bekende gestalte die afdaalde tussen de rode pluchen stoelen. Vragen over de zoektocht naar de geheimzinnige meestercrimineel die Klinkeroord al tijden teisterde, brandden de politiebeambte op de lippen. Maar zijn compagnon was hem voor.

“Wat hebben we hier, inspecteur?”, vroeg Walbram Spijs.

“Het tafereel spreekt in principe voor zich”, bromde Bolbaard en ze beklommen de trap naar het podium.

Harko Schoenaker, dirigent en pianist van beroep, was al drie uur zo dood als een pier. De vingers van zijn rechterhand rustten nog op de toetsen van de reusachtige concertvleugel.

“Geen bloed of andere sporen van geweld. Een hartaanval misschien?”

“Daarvoor oogt het te netjes, te definitief.” De blik van Walbram Spijs ging de immense zaal rond en keerde ten slotte terug bij het levenloze lichaam van de man die zijn laatste toegift had gegeven. “Wie verkreeg vandaag toegang tot de zaal en het instrument?”

Bolbaard griste zijn notitieboekje en vulpen uit zijn jas. “Om te beginnen is daar Michaëla de Zwaan, de eerste violiste van het orkest. Volgens onze inlichtingen was zij de laatste die met Schoenaker sprak.”

“Wat weten we van haar?”

“Haar collega’s zeggen dat ze overstuur was. Naar het schijnt had Schoenaker haar solopartij geschrapt. Hij vond het spel van De Zwaan zozeggd emotioneel instabiel. Ooggetuigen verklaarden dat zij had bedreigd naar de directie te stappen, waarna Schoenaker haar - ik citeer - ‘vierkant en dwars had

*Lombertus Bolbaard
aanschouwde de tred van de hem
zo bekende gestalte die afdaalde
tussen de rode pluchen stoelen.*

uitgelachen’.”

Walbram Spijs trok een wenkbrauw op, traag knikkend. “Dat kan iemand op een lelijke noot zetten.”

Bolbaard liet een stilte vallen om zich ervan te vergewissen dat zijn vriend geen enkele poging tot een grap had gepleegd. Hij vervolgde: “Dan hebben we Berend-Richard ‘Dicky’ Gaarslagen, stemmer en restaurateur van deze vleugel. Hij heeft het slachtoffer ooit beschuldigd van frauduleus gedrag tijdens een pianoconcours. En dreigde deze beschuldiging in de openbaarheid te brengen.”

De ranke en toch kranige handen van Walbram Spijs gleden langs de glanzende lak van de piano. “Een stemmer en restaurateur”, herhaalde hij. *“Als iemand mijn stem hoort en de deur opent, zal Ik binnenkomen.”*

“Ten slotte is huisbewaarder Felix van Serooskerken in de concertzaal gesignaleerd”, zette de inspecteur voort. “Volgens zijn collega’s gaat bij hem de lift niet helemaal tot de bovenste verdieping, als je begrijpt wat ik bedoel.”

Walbram Spijs sprong als een sierlijke kikker bovenop het muziekinstrument en boog voorover. Luidruchtig snoevend beschouwde hij het klavier. Vliegensvlug kwam hij overeind, liet zich op de grond glijden en staarde verongelijkt de lege zaal in. Met zijn linnen detectivepet voor de borst schalde hij: “Geen echo weerklinkt zo zuiver als de eerste stap in het gangpad van het juiste spoor!”

Zelfs Lombertus Bolbaard had een dergelijke theatrale uitbarsting nog niet meegemaakt. “Het zal de omgeving zijn”, mompelde hij, terwijl ze samen onderweg gingen naar de foyer.

De foyer van het theater spreidde een onheilspellende rust tentoon. De detective en de inspecteur liepen naar een tafel waaraan twee mensen elkaar in stilte beloerden.

“Moeten we niet tevens die conciërge erbij halen?”

“Laat ons de wijzen van de dwazen scheiden, inspecteur.”

Walbram Spijs nam plaats tegenover het duo.

Met een ongeduldige tik sloeg Berend-Richard Gaarslagen een vouw in zijn servet. De vingers van Michaëla de Zwaan gleden over de rand van haar koffiekop, het porselein zacht zingend bij elke aanraking.

Ook Bolbaard ging zitten en schraapte zijn keel. “Goed, laten we het eenvoudig houden. U was vandaag in de concertzaal en u heeft met Harko Schoenaker gesproken, allebei. En nu is hij niet langer onder ons.”

Gaarslagen snoof en legde het servet terug. “Ja, hij is dood. Dat betekent niet dat ik er iets mee te maken heb.”

“U stemde niettemin de vleugel vanochtend. Dat houdt in dat u de klep opende, de toetsen heeft nagelopen en de hamermechaniek controleerde?”

De stemmer trok een schouder op. “Dat is mijn werk.”

Met knipperende ogen spiedde Walbram Spijs voor zich uit. Achteloos veegde hij vervolgens enkele kruimels bijeen, alsof hij op deze manier het tafelblad van zijn gedachten ordende.

Intussen wendde Bolbaard zich tot Michaëla de Zwaan. “En u? U was mogelijk de laatste die hem levend sprak. Waar ging dat gesprek over?”

“Over mijn solopartij, maar volgens mij weet u dat al.” Thans hield ze het kopje omslachtig vast en zuchtte.

“Schoenaker had de partij geschrapt?”

*De detective en de inspecteur
liepen naar een tafel waaraan
twee mensen elkaar in stilte
beloerden.*

Ze knikte afwezig. “Zonder reden. Of nee, zijn argument was dat ik niet stabiel genoeg was. Hij vond dat ik mijn muzikale gevoelens niet kon beheersen.”

“Vindt u dat evenzeer?”, vroeg Walbram Spijs, zijn handen rustend in de comfortabele zijzakken van zijn detectivejas.

Haar kaken spanden zich waarbij ze de ondervrager scherp aankeek. “Ik heb een perfecte controle en speel met uiterste nuance.”

“Dat is maar net hoe je het wilt noemen”, snoof Gaarslagen.

De violiste stopte hem een giftige blik toe. “Schoenaker had zijn favorieten, Dicky. Dat weet jij net zo goed als ik.”

“U impliceert dat dit niet de eerste keer was dat hij u kleineerde?”, informeerde Bolbaard.

“De man kon vernederen met een glimlach.”

“Wanneer verliet u de concertzaal?”

“Niet lang na ons gesprek”, zei Michaëla de Zwaan, glarend naar haar rood geverfde nagels. “Hij wilde alleen zijn.”

Met een kleine hoofdknik richtte Bolbaard zich weer tot Berend-Richard Gaarslagen. “Wanneer bent u weggegaan?”

“Ik was er een paar uur eerder. Meteen na het inspecteren van de piano ben ik vertrokken.”

Uit het niets begon Walbram Spijs te oreren: “Daar rust een schrijn van ebbenhout, vol snaren en sensaties. Die beroeren, wekken geesten op die zingen zonder mond.”

De drie anderen keken hem verbijsterd aan.

“Schoenaker vertoefde in zijn eigen universum en heeft u beiden niet per se rechtvaardig behandeld. Zo leef ook ik in een voor anderen ontoegankelijke wereld. Met één verschil: mijn genialiteit zet niet aan tot wrok of haat.”

De speurder leek zijn eigen woorden na te turen, leunde naar achteren en glimlachte dun. “Ze leidt enkel tot de waarheid.”

Twee dagen later was het in de concertzaal bevreemdend kalm. De stilte was die van ingehouden adem, van een snaar op spanning.

Met de armen over elkaar beet Michaëla de Zwaan op haar lip, terwijl Berend-Richard Gaarslagen met onbekommerd voorkomen in een stoel op de eerste rij zat. Naast hem keek inspecteur Bolbaard omhoog naar Walbram Spijs, die zich voor de concertvleugel bevond. Vlakbij hing een man over een bezem, met een grote glimlach op zijn gezicht die choquant zou zijn geweest als het hier niet ging om Felix van Serooskerken.

"Het heeft even geduurd, maar de dode en zijn instrument hebben ons verteld wat er is gebeurd." Walbram Spijs ging zitten en liet zijn gehandschoeide handen boven het speelvlak zweven. "In zijn laatste seconden wist Harko Schoenaker dat hij ging sterven. Toen hij werd gevonden, rustten zijn vingers op de Bes, D en G."

"De initialen van—" De enige vrouw in het gezelschap kon haar zin niet afmaken.

"Dat betekent niets!", siste Gaarslagen.

Gedecideerd liet Walbram Spijs een duim op het klavier neerdalen. Een bedompte klank reikte nauwelijks verder dan het podium. "De doffe toon komt door een giftige substantie die op het instrument is aangebracht. Heeft dit volgens u ook niets te betekenen, heer Gaarslagen? Nochtans bent u degene die op die noodlottige dag de piano heeft gecontroleerd."

"Wat zou dat!", bulderde de in een hoek gedrevene. "Dit slaat nergens op. Het gaat hier om wilde beschuldigingen, u heeft geen bewijs!"

*Vlakbij hing een man over een
bezem, met een grote glimlach op
zijn gezicht die choquant zou zijn
geweest als het hier niet ging om
Felix van Serooskerken.*

“Geduld, geduld.” De vermaarde detective haalde een lap uit zijn jas en wreef over de toets. Een dun laagje poeder bleef achter in de stof. “Weet u wat dit poeder ons zegt? Het bevat een uniek bindmiddel, een preparaat dat voorkomt in gespecialiseerde restauratiemiddelen. Precies de soort die u gebruikt bij het onderhouden van instrumenten.”

De stemmer stond op en balde zijn vuisten. “Ik ben—”

“U bent onzorgvuldig geweest. Dezelfde substantie die we in de piano aantreffen, blijkt overeen te komen met de pulver die u in de foyer uit uw zakdoek schudde. Dat zijn een of twee toevalligheden teveel, meneer.”

Het verweer van Berend-Richard Gaarslagen was gebroken. Hij stond op en zocht naar woorden, maar vond er geen. Wijdbeens stapte Bolbaard naar voren, rammelend met handboeien. Net toen hij Gaarslagen wilde afvoeren, versperde Walbram Spijs hen de weg. Overdreven maakte hij zijn handen tot een kruis.

De inspecteur hield verbaasd halt. “Ik dacht dat we hier klaar waren?”

“Nee, niet zolang een deel van de waarheid onder het oppervlak siddert.”

Iedereen hield zich stil. Zelfs Felix van Serooskerken leek het belang van het moment te beseffen en staarde met een strak gezicht in de verte. Hij was de enige die Vladi van Dam de zaal zag binnenglippen. De reporter van Klinkeroords Nieuwsbode nam plaats op een van de achterste rijen.

“Ten overstaan van deze getuigen vraag ik de politie deze verdachte niet enkel de moord op Harko Schoenaker ten laste te leggen. Maar eveneens — en bovenal — de misdaden die hij de achterliggende periode heeft gepleegd in de hoedanigheid van Gustaaf Lavrie.”

Voor het allereerst dacht Lombertus Bolbaard dat zijn geniale vriend daadwerkelijk knettergek was geworden.

EINDE

De moord in G-mineur

Klinkeroord wordt opgeschrikt door een nieuwe moord. In het lokale theater wordt een pianist dood aangetroffen. Met slechts een handvol aanwijzingen staat de politie voor een raadsel. Kan de briljante Walbram Spijs de zaak oplossen?

Wilfried Suvaal (1976) is schrijver en communicatiespecialist. Na zijn debuut met *De supermoord* in 2023 is *De moord in G-mineur* het negende korte verhaal in de serie over detective Walbram Spijs.

www.gewildevrede.nl